

DONCS
AIXÒ

MARCEL·LÍ
BORRELL

Ollé

“No habrá normalidad hasta que no se organice un *Hamlet* en leridano” (*El País*, 28/11/16), sosté el director teatral barceloní Joan Ollé, per als amics l’Ullé, paio tan mandrós com intel·ligent, exquisit, afrancesat, encantador de serps. Li ve de molt antic la relació amb Lleida, professor a l’Aula Municipal de Teatre en aquells temps heroics. Avui dirigeix una companyia lleidatana que fa bolos a Barna. Promocions publicitàries a banda, l’Ullé (*enfant terrible* Zipi, i Zape amb el malaguanyat Jordi Mesalles) s’ha encaterinat de l’exòtica Lleida, la que segons sosté, no hi haurà normalitat, a l’escena catalana?, fins no es faci un *Hamlet* en lleidatà. ¿Un “*To be or not to be*” a lo pallarès del “voliva o no voliva”? Per cert, ¿què s’entén per normalitat? Si em permets, Joan, afegiria que la normalitat dialectal serà collonuda realitat política en el teatre català somiatruites, el dia que el príncep Hamlet agonitzi amb el *The rest is silence*, en el genuí laietà de la Barceloneta de la Collau que t’ha collat: “*Camaca c’est la nit*”. Si mai et ve de gust assaborir vells temps i sabors, Ullé, ens fotrem un tip de riure al voltant d’una taula ben proveïda, esplèndidament regada i millor servida amb la normalitat dialèctica lleidatana que tant t’estimes. Mentrestant, ¡Ollé tu tia!